

PESMI

Nevin Birsa

NA OBALI

Potegnem za vrveno besedo,
za visoko vrveno besedo
in visoko zvoni šepet
v rjavem polkrogu
zahoda.
Tišina se uklanja
solza za solzo,
slani vonj okamenel priziba morje,
Iz plitkih senc
raste poletje.

Ptice rjave v robidju oblakov,
neopazne in majhne.

Magnezijeva sol
mi utruja kolena,
ko praviš,
to čudovito vezenje
tvojih las v naročju,
ta blede hlad v vetru
motornih čolnov,
ko sama obujava
obrise pleč,
še tople od molčanja
in rosnega čela.
Drevesa na obali jočejo,
mivka prebuja sledove,
nebo se mokro izceja
in atmosfera tvojih globokih oči
priganja tune
v pršečo svetlobo misli.

Tako lepo je.
In komaj žalostno.

KORAKI

Tako hladna in nedosegljivo
žalostna noč.
Grenka svetloba kroži v polnoč
in napaja vrtove,
Dolgo pot sem prinesel na ramah
in zdaj, ves prosojen, hodim proti ščipu
in legam v mehki zvezdni prah.
Gledam navzdol in vidim tančico bolečin
in gledam navzgor:
na vlakih neba strmijo drevesa:
zadnji utrip premraženih rok
in zgorelega papirja
ozarja doline
in nemočne reke.

Po krhkem pobočju bežijo koraki.

ODHAJAJOČA NOČ

Po stezah odhaja noč,
boječa in z udrtimi očmi.
Bele ptice svetlobe
ji kljujejo pete.
Ptice so drozgi
in zdaj se vračajo. Utrujene.

Kri se prebuja prav narahlo,
brez šuma.
Za visoko dlan
je jutro bliže nebu,
ki se trga iz oblakov.

Pljusk,
let,
prvo sonce. Rdeče.
Vlak iz tunela, dim.
Dan bo skoraj velik:
vrabci se že dolgo otresajo
po ozkem dvorišču.

ZIVLJENJE

Ptice frfolijo med rebri.
Sedajo na veje in se vračajo.
Neslišno sonce drsi
v slapu
čez skale
in ptice se vračajo v negibno pokrajino.
Okna zevajo,
kapilare utripajo,
srce.
V kubičnem sistemu,
v vertikalah in ravninah,
nemočni želji po obsežnem,
se premikajo fosforni kazalci.
Rebra, rahlo ukrivljena, so ščit le za hip.
Bojevniki padajo in poklekajo v prah,
opotekajo se ob vrvi, ki je preohlapna.
Svetloba v reki je mirna,
skoraj bakrena. Gotova.
Tu pa tam jo spreleti drobna mušica,
a se ne premakne, samo rumeno se smehlja.

Je veliko krvi in utrip se večja.